

PŘÍBĚHY O ERIKOVĚ

1. DÍL

ZAČALO TO V ASCALONĚ

MAJOR SLIK

PŘÍBĚHY O ERIKOVI

*První kniha příběhů o podivuhodném muži,
které podle vyprávění očitých svědků sepsal
MAJOR SLIK*

Malý Erik a jeho matka Manuela

ZAČALO TO V ASCALONĚ

PŘEDMLUVA

O tom muži, o jeho mimořádné střelecké zručnosti a téměř neuvěřitelných skutcích, jsem slyšel poprvé vyprávět Wyatta Earpa, nejznámějšího šerifa Spojených států a legendární postavu Divokého Západu.

Bylo to na konci léta roku 1902, kdy senátor Benjamin Harris v rámci své kampaně za znovuzvolení objížděl v soukromém vlaku všechna města v Arizoně a vedoucí jeho kampaně měl ten geniální nápad přemluvit Wyatta Earpa, aby senátora na jeho cestě doprovázel a vystupoval na jeho předvolebních shromážděních, což tam vždy přivedlo davy lidí a zcela určitě pak přispělo i k jeho pozdějšímu volebnímu vítězství.

Já byl tenkrát čerstvý absolvent důstojnické školy, který byl jako poručík převelen do posádky ve Fort S., kde měl senátorův vlak rovněž jednu ze svých zastávek. Byla to samozřejmě událost, o které se mluvilo týden předem, a náš velitel, plukovník Collins, uspořádal na senátorovu počest slavnostní večeři za účasti celého důstojnického sboru.

Už jako kluk jsem měl nejraději historiky o mužích, kteří se při osídlování Západu proslavili svým střeleckým uměním. Znal jsem jména těch nejslavnějších nejen z vyprávění, ale i z novinových článků, jejichž

výstřižky jsem si pečlivě uschovával, a z paperbackových sešitů o jejich životě a skvělých kouscích, které druhořadí pisálkové chrlili ve velkém množství. Sice s nevalným obsahem a vesměs nepravdivými příhodami, za které jsem ale ochotně utrácel celé své kapesné.

A teď jsem měl konečně příležitost poznat jednoho z hrdinů svého dětství na vlastní oči!

Posádková jídelna byla ten večer slavnostně osvětlena, vyzdobena senátorovými fotografiemi, které dodal jeho volební tým, a stoly byly uspořádané do písmene U. V čele seděli senátor a jeho paní, vedle ní náš velitel se svojí manželkou, po pravici senátora pak Wyatt Earp a vedoucí senátorovy kampaně, asi čtyřicetiletý chlapík s brýlemi a nazrzlými vlasy.

Vzhledem ke svému postavení, jako služebně nejmladší důstojník, jsem seděl až na konci stolu a svého hrdinu jsem tak viděl jenom z dálky. Přesto jsem vzrušením nemohl ani jíst a chtěl jsem si zapamatovat každý jeho pohyb, výraz tváře a větu, kterou pronesl. V té době to už byl muž okolo padesátky, neměl již svůj typický knír a vůbec se nepodobal tomu muži, jak byl zobrazován v knížkách i novinách. Měl na sobě dobře padnoucí tmavý oblek s vestou a z počátku působil dojmem, že se v naší společnosti necítí zrovna nejlépe. Rozpačitě se usmíval, když senátor s uznáním a kupodivu vtipně hovořil o jeho zásluhách při prosazování zákona, na první otázky našeho velitele a některých z přítomných dam odpovídal tichým hlasem a dost neobratně. Jak ale večer pokračoval a na přípitcích se již vypilo několik sklenek šampaňského, počáteční tréma z něj spadla a najednou bylo vidět, že je to stále pozoruhodný muž a výborný společník.

Moje kolegy samozřejmě nejvíce zajímaly příhody z jeho pestrého života strážce zákona, a tak musel – zřejmě již po sté – vyprávět o slavné

prestrelce u OK Corralu v Tombstonu, které se zúčastnil spolu se svými bratry, o rozprášení bandy Kučeravého Billa a o svých dalších, méně známých dobrodružstvích.

Odpovídal na otázky ochotně a s humornou nadsázkou líčil tyto příběhy jako něco zcela všedního, vůbec ne nebezpečného, a svůj podíl na těchto událostech jako celkem bezvýznamný. Bylo to zábavné a večer tak příjemně ubíhal.

V jednu chvíli jsem si proto i já dodal odvahy, vstal jsem, a když se na mne Wyatt Earp podíval, oslovil jsem ho: „Pane Earpe, jak jsme tady slyšeli, vy jste osobně poznal hodně mužů, kteří se proslavili jako pistolníci Západu – Doca Hollidaye, Bata Mastersona, Billa Hickoka, Jacka Sladeho i Johna Wasleye Hardina. Povězte mi, prosím, kdo z nich byl nejlepší střelec? Který byl podle vás nejnebezpečnější?“

Mezi důstojníky to zašumělo a ozvaly se nesouhlasné poznámky typu „to je ale hloupá otázka, vždyť je to přece jasné, kdo byl nejlepší a podobně.“

Wyatt Earp odpověděl až po chvíli, a tentokrát kupodivu zcela vážně: „Myslím, že na vaši otázku nelze odpovědět jednoduše a jedním jménem, poručíku. Všichni ti muži, které jste jmenoval, byli vynikající střelci – jejich výjimečnost byla ale u každého z nich v něčem jiném. Kupříkladu Bat Masterson byl zřejmě nejrychlejší střelec, jakého jsem kdy poznal, jeho výstřely ale nebyly přesné a první ránou obvykle nic nezasáhl. Jack Slade zase střílel přesně – viděl jsem jednou, jak revolverem trefil letící křepelku na dobrých dvacet yardů, při tasení byl ale pomalejší než já. Doc Holliday se proslavil zejména tím, jak sám vyhledával souboje a okázale přitom dával najevo, že mu na životě vůbec nezáleží. Divoký Bill Hickok vzbuzoval respekt svojí chladnokrevností a souboje vyhrával díky

předvídavostí, se kterou uměl předem odhadnout chování protivníka. A John Wesley Hardin? To byl paranoidní psychopat, jehož pověst se zakládala pouze na tom, že údajně zabil nejvíce mužů. Takže já opravdu nevím...“

Na chvíli se odmlčel.

„I když – přeci jen – setkal jsem se s jedním mužem, tehdy vlastně ještě mladíkem, který uměl vytáhnout revolver d'ábelsky rychle, střílel s obdivuhodnou jistotou, pistolí i puškou, byl mrazivě chladnokrevný, neskutečně odvážný a s předvídavostí téměř všestekou. A pokud je pravdou, co jsem o něm později slyšel, tak zabil více mužů než Hardin. Ano – myslím, že mohu s klidným svědomím říci, že on byl nejnebezpečnější ze všech mužů, které jsem kdy poznal. Vlastně stále je, protože ještě žije, pokud vím.“

„Kdo je to, řekněte nám jeho jméno!“ volali důstojníci.

„Vlastně ani nevím, jak se jmenuje,“ pokrčil Earp rameny. „Představuje se pouze jako Erik a má proto spoustu přezdívek: Projíždějící Erik, Šaman Erik a jiné. Někde je známý též pod jménem Dangerous (Nebezpečný) a dole v Mexiku mu vesničané, kteří rádi používají vzletná pojmenování, dokonce říkají Santa Enrico, Svatý.“

„Vzpomínám si, že jsem v nějakých novinách četl o muži přezdívaném Dangerous,“ ozval se jeden z důstojníků. „Byl to ale tak neuvěřitelný příběh, že jsem ho považoval za výmysl novinářů.“

„Můžete vzít jed na to, že byl pravdivý,“ řekl Earp. A pak nám vyprávěl příhodu, kterou s Erikem sám zažil, tak pozoruhodnou a zvláštní, že mi nešla z hlavy ještě několik dalších týdnů. A když jsem po pár letech ukončil vojenskou službu a odešel do civilu s hodností majora, rozhodl jsem se zasvětit svůj volný čas tomu, že budu vyhledávat lidi, kteří se s Erikem

osobně setkali, nebo byli alespoň přímými svědky jeho činů, a sepisovat jejich vyprávění a vzpomínky.

Nebylo to mnohdy jednoduché a stálo mě to hodně úsilí i peněz, protože jsem musel procestovat několik států USA i Mexiko, kde všude se Erik vyskytoval; postupně jsem ale shromáždil sbírku příběhů o tomto pozoruhodném muži, příběhů někdy až neskutečných, ze kterých vám teď první předkládám.

S úctou Váš

Major Slik

OSOBY PŘÍBĚHU 1

Ben Evans

Mladý Erik

Brooks

Monk

O'Brien

Henry Morton

Kate Mortonová

Susan Mortonová

Ed Kingsburry

Doktor Gordon

N. Buchanan

Logan

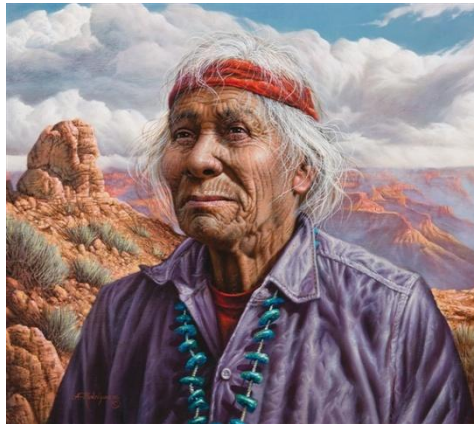
Harry Clark

Rollin Lang

Dag Fulton

Yagua

PODLE VYPRÁVĚNÍ BENA EVANSE

Pro čtenáře 12+

Odpoledne se u mne zastavil Major, jak tady na ranči všichni říkáme manželovi naší šéfové, paní Kate – teda kromě jí samotné a jejich dvou capartů, samozřejmě. Opravoval jsem zrovna vrata od ohrady pro domácí koně a hned mi bylo jasné, že ho něco žere. Obvykle chodíval na pokec až večer, po práci, a to většinou jen po návratu ze svých cest, na kterých sbíral příběhy o Erikovi. Já byl také vždy jeho prvním posluchačem, když to pak měl sepsané. Ale teď už přece několik týdnů nikde nebyl!

„Hezké odpoledne, Majore,“ povídám – „stalo se něco? Vypadáte jako svého času Číňan Li-Wong, když mu jednou v cirkuse při jeho parádním výstupu s ochočenými holuby doga jednoho zakousla, místo aby jej povozila na zádech.“

Nezdálo se ale, že by ho dnes moje cirkusácká historka pobavila.

„Mám špatné zprávy, Bene, a chci ti to říct jako první, než se ti to donese odjinud.“

„Týká se to Erika, vidíte?“

Pokýval hlavou, ale díval se přitom někam přes moje rameno. „Byl jsem dopoledne v městečku a je tam toho plno. MacBonett, ten, co má na hlavní ulici železářství, se vrátil ze Santa Moniky, kde byl navštívit svoji dceru, která se tam provdala, a v místním plátku prý tam napsali, že Erik už je po smrti. Stavil jsem se u něho a on se dušuje, že to čet na vlastní oči. Stalo se to údajně již před časem a měla ho dostat nějaká banda v Novém Mexiku.“

Kladivo mi málem vypadlo z ruky.

„Chci tě ale ujistit, že tomu stejně nevěřím,“ dodal rychle, když uviděl výraz mého obličej.

„A viděl někdo jeho mrtvolu?“ Sám jsem svůj hlas nepoznával.

„To ne – psali tam, že se tím chlubil šéf té bandy, když ho zatkli.“

„Tak to určitě není pravda, Majore. Víte přece, jaké kraviny píšou tihle zatracení novináři, jen aby jejich plátky lidé kupovali.“

„Myslím si to samé, Bene, ale říct jsem ti to musel.“

„A ví to už paní Kate?“

„Ještě ne, ale u večere jí to také řeknu. Oba přece víme, že si byli s Erikem blízcí.“

Chvilí se ještě snažil odvést řeč na něco jiného, když ale viděl, že jsem myšlenkami jinde, vzdal to a odešel.

To odpoledne jsem už toho moc neudělal a ani u večere mi nebylo do řeči s ostatními chlapy. Sebral jsem hrnek s kávou a šel se posadit do houpacího křesla na verandu svojí chatičky, kterou pro mne nechala postavit Kate vedle ubikací mužstva, když ze mne udělala po smrti svého táty správce ranče K+K. Pokuřoval jsem z fajfky a poslouchal, jak vedle zase Goméz vybrnkává na kytaru ty nádherné a táhlé mexické písně o lásce a smrti pod azurovou oblohou jeho rodiště.

Láska a smrt. Obojí jsem zažil i tady, na ranči K+K.

Henry Morton, otec Kate, zemřel po infarktu před pěti lety, a to mu bylo teprve něco přes šedesát. Byl to tvrdý a poctivý chlap a umřel v posteli jako správný rančer nové generace, která již nemusela bojovat s bandity a zloději dobytka. Zůstal po něm největší ranč v tomhle pohraničním okrese Texasu, který zdědila jeho dcera Kate. Byl vdovec a jiné dědice už neměl.

Kate bylo tehdy jednadvacet let a byla rok vdaná. Všichni si mysleli, že ranč prodá a odstěhují se s Majorem někam do města, zvláště když se vědělo, že Major je sice fajn chlap a dobrý manžel, ale chov dobytka ho nebaví a pro vedení takového ranče je zcela nepoužitelný.

Ukázalo se však, že Kate kromě ranče zdědila i povahu svého otce a dědy George Mortona, který sem po občanské válce přijel ze Severu hospodařit. Najala si nového předáka kovbojů a pustila se do řízení ranče s elánem a rozhodností, kterou by u ní předtím nikdo nečekal. S chlapy to báječně uměla; všichni naši honáci ji zbožňovali a většina z nich – kteří ji znali odmalička – by za ni dala duši. Pod jejím velením tak ranč K+K dále vzkvétal, a to ještě přitom stihla porodit Majorovi dva roztomilé klučinky a starat se s láskou a příkladnou péčí o jejich otce a svého manžela.

Poznali se v texaském Dalasu, kam Henry Morton poslal Kate na nějakou soukromou školu pro dívky z lepších rodin a kde Major bydlel u strýce po svém vyřazení z vojenské služby. A byla prý to oboustranná láska na první pohled. Musím se ale přiznat, že jsem nějaký čas Majora podezříval, že se seznámil s Kate pouze z toho důvodu, že se před ním zmínila o Erikovi. A o tom, že u nich v Ascaloně je spousta lidí, kteří Erika osobně znají, nejenom ona, a že tam žije dokonce i Erikův adoptivní otec.

Major byl totiž Erikem přímo posedlý, i když se s ním ještě nikdy sám nesetkal. Pamatuji se, že když Kate poprvé pozvala Majora na ranč, aby ho představila svému otci, hned první den po svém příjezdu si mě nechal zavolat a celé odpoledne jsem mu musel o Erikovi vyprávět.

O Erikovi, o tom svém milovaném chlapci, o kterém teď nějaký senzacechtivý pisálek napsal, že je mrtvý! Samozřejmě, že to nemůže být

pravda, vím to. Jednou mi totiž Erik slíbil, že dřív, než já neumře a na jeho slovo bylo spolehnutí, vychoval jsem ho tak. A za ta léta, kdy jsme byli spolu, jsem se naučil mu věřit i pro tu jeho úžasnou schopnost zděděnou po předcích a . . . , ale o tom až později.

Dnešní rozhovor s Majorem tak ve mně znovu vyvolal vzpomínky na události, o kterých jsem mu tehdy vyprávěl. Na události, které se staly v posledním roce devatenáctého století, kdy jsme s Erikem přijeli do Ascalony, a které nám oběma úplně změnily život.

S úctou

Ben Evans

[1]

„Ascalona, konečná stanice,“ oznámil průvodčí a vlak začal brzdit. „Vítejte v poslední osadě státu Texas před hranicí s Mexikem, do kterýho je vodsad' asi třicet mil na jih,“ dodal.

Erik sundal z police naše dvě cestovní tašky a oba jsme vystoupili z jediného vozu pro cestující, připojeného hned za lokomotivou. Ostatních šest bylo přepravních pro dobytek.

Kromě nás dvou přijela v ten den do Ascalony pouze mladá žena v hezkých modrošedých cestovních šatech, kterou na peróně čekal a políbil starší muž, podle bílého límečku zřejmě pastor. Ta žena s námi cestovala několik posledních zastávek, seděla ve voze na lavici hned u dveří, a celou tu dobu po Erikovi kradmo pokukovala. Nebylo to